

Κούβα

17.12.2012 – 2.1.2013

17.12.12 Το ταξίδι μας άρχισε με την πιο συμπαθητική ταξιτζού του κόσμου, τη φίλη μας Βερένα (άρχισε να οδηγεί ταξί πριν από λίγους μήνες), που μας πήγε το πρωί στο αεροδρόμιο. Από εκεί πήγαμε στη Φρανκφούρτη και μετά κατευθείαν στην Αβάνα, όπου περάσαμε 1 ½ ώρες στους διάφορους τελωνειακούς ελέγχους και μετά ο ακόμα υπομονετικός ξεναγός μας Kai μας πήγε στο ξενοδοχείο Comodoro. Ήταν μόνο 9 το βράδυ και γι αυτό πήγαμε ακόμα λιγάκι στο μπαρ του ξενοδοχείου για να πιούμε το πρώτο μας mojito και το πρώτο μας ρούμι Havana Club.

18.12.12 Ο Kai μας πήρε μετά απ' το πρωινό και κάναμε μια βόλτα με πούλμαν στην πόλη. Στο πούλμαν γνωρίσαμε τους συνταξιδιώτες μας και τον οδηγό Γίρα. Ευτυχώς ήταν όλοι απλοί, ευδιάθετοι άνθρωποι με αίσθηση χιούμορ και αγάπη για την Κούβα.

Εκείνος με το κόκκινο μπλουζάκι ήταν ο ξεναγός μας ο Kai. Οι άλλοι ήταν η Marlies από την Ελβετία με τον Ινδό άνδρα της Sham, ο Mike και η Andrea, η Elke και ο Josef, η Ronja και ο πατέρας της Ralf, η Katja και ο Hendrik (ο Hendrik περιμένει ακόμα τη βαλίτσα του που έμεινε όλες τις διακοπές στην Αβάνα, ίσως να του τη στείλουν κάποια μέρα στο Βερολίνο...) και το “trio infernale”, δηλαδή η Bea, ο άνδρας της Manfredo και ο φίλος τους Peter, όλοι απ' τη Γερμανία. Ο πολύ προσεκτικός και συμπαθητικός οδηγός μας λεγόταν Yira και ήταν Κουβανέζος απ' το χωριό Florida στη νότια Κούβα.

Στην ξενάγηση είδαμε πολλά κτίρια με απεικονίσεις του Fidel και/ή του Che.

Ο επαναστατικός ρομαντισμός είναι παντού και τον Che το λατρεύουν σαν άγιο. Και παντού ακούγεται ο κρυφός ύμνος της Κούβας, το όμορφο τραγουδάκι „Comandante Che Guevara“.

<http://www.youtube.com/watch?v=po09lcDxXIA>

Η μουσική μας συνόδευε σ' όλο το ταξίδι. Οι μουσικοί που παίζανε παραδοσιακή μουσική στους δρόμους, στα εστιατόρια και στα ταβερνάκια και οι ερμηνευτές της μουσικής σάλσα ήταν υπέροχοι, ακούγαμε όμως και τους εμπορικούς “μουσικούς” που έσπαζαν τα νεύρα μας με „Marina“, „Rosamunde“ και άλλες επιτυχίες. Το “Guantanamera” μας άρεσε στην αρχή, αλλά μετά από περίπου 872.000 φορές δεν το αντέχαμε πια... Στη βόλτα μας είδαμε και πολλά, ωραία αυτοκίνητα αντίκα που κυκλοφορούν σ' όλη τη χώρα. Είναι πολύ εντυπωσιακά.

Επισκεφτήκαμε το ξενοδοχείο Nacional, το περίφημο Malecón και τα τείχη του κάστρου San Carlos de la Cabaña, που ρίχνουν κάθε βράδυ στις 9 μια κανονιά, παλιά σαν σήμα για το κλείσιμο των πυλών, σήμερα σαν παραδοσιακή εκδήλωση. Μετά κάναμε βόλτα στο παραδοσιακό κέντρο της Αβάνας, Habana Vieja, όπου είδαμε πολλούς παράξενους τύπους

και μετά πήγαμε σ' ένα μπαράκι όπου δοκιμάσαμε φρέσκο χυμό ζαχαροκάλαμο με ρούμι. Ύστερα φάγαμε σ' ένα ισπανικό εστιατόριο και είδαμε μια τρομερή παράσταση φλαμέγκο. Ο Mike κέρασε κόκκινο κρασί κι έτσι αντέχαμε καλύτερα τους χορευτές που ποδοπατούσαν ανάστατα. Επισκεφτήκαμε και την πλατεία Plaza Vieja, τον καθεδρικό ναό, το μουσείο της πόλης και το μπαρ το Hemingway που ονομάζεται Bodeguita del Medio. Εκεί μας παίζανε το „Rosamunde“, τρομερό!

Το βράδυ πήραμε ένα ταξί και πήγαμε στην πλατεία Plaza Vieja, όπου φάγαμε καλά και ακούσαμε θαυμάσια παραδοσιακή μουσική. Ο ταξιτζής που μας πήγε πίσω στο ξενοδοχείο, μας έδειξε μια πλατεία με πάρα πολλά κοντάρια σημαίας. Μας εξήγησε ότι εκεί βρίσκεται η

αντιπροσωπία των ΗΠΑ, και πριν από λίγους μήνες οι Αμερικανοί είχαν την ιδέα να βάλουν φωτεινές διαφημίσεις με συνθήματα στα παράθυρά τους. Αυτό ενοχλούσε βέβαια τους Κουβανέζους, αλλά δεν μπόρεσαν να το εμποδίσουν. Έτσι τοποθέτησαν 137 κοντάρια σημαίας στην πλατεία μπροστά από την αντιπροσωπία των ΗΠΑ, και οι σημαίες που κυματίζουν ωραία στον αέρα καλύπτουν τελείως την αντιπροσωπία και τις διαφημίσεις της.

19.12.12 Ξεκινήσαμε για το χωριό Pinar del Río. Ο Καί εκμεταλλεύτηκε την ευκαιρία και μας διηγήθηκε πολλά ενδιαφέροντα για την Κούβα. Π.χ. γιατί οι Κουβανοί χωριάτες λέγονται „guajiros“: Το 1762 οι Άγγλοι κατακτητές της Αβάνας θαύμαζαν τους χωριάτες που δούλευαν σκληρά και τους φώναζαν „what a heroe“ - „guajiro“. Και το όνομα „fufú“ για τη νόστιμη κουβανική κρέμα από μπανάνα προέρχεται από τότε: Οι Άγγλοι ρώτησαν τι είναι αυτό και οι Κουβανοί απάντησαν „food, food“. Ο Καί μας εξήγησε ότι οι κάτοικοι του Pinar del Río είναι οι „Πόντιοι“ της Κούβας και ότι υπάρχουν αμέτρητα ανέκδοτα γι αυτούς. Και μας πληροφόρησε ότι κάποιος που σφάζει μια αγελάδα χωρίς άδεια μπαίνει για 25 χρόνια στη φυλακή. Μας εντυπωσίασαν οι πληροφορίες του και το πανέμορφο τοπίο.

Επισκεφτήκαμε ένα εργοστάσιο πούρων και δοκιμάσαμε guayabita (μικρή γκούαβα), ένα λικέρ που υπάρχει μόνο στο Pinar del Río. Για να το γράψουμε καλά καλά στη μνήμη μας, η Andrea κι εγώ ήπιαμε καλύτερα 2 (κρυφά, από την πιατέλα που είχαν προετοιμάσει ήδη για το επόμενο γκρουπ τουριστών).

Μετά πήγαμε με το κινέζικο πούλμαν μας στην κοιλάδα Viñales, η οποία είναι η μεγαλύτερη περιοχή καλλιέργειας καπνού της Κούβας. Πολύ εντυπωσιακά ήταν τα τεράστια βουνά από ασβεστόλιθο που λέγονται mogotes.

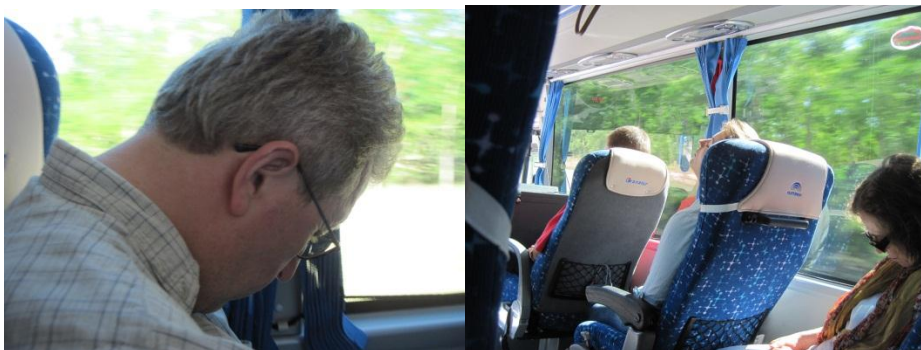
Πήγαμε με μια βαρκούλα σ' ένα σπήλαιο με σταλακτίτες και σταλαγμίτες και μετά επισκεφτήκαμε το mural de la prehistoria, ένα βράχο 180 μέτρων πλάτους με απεικονίσεις δεινοσαύρων και ανθρώπων της λίθινης εποχής.

(Η κυρία στη φωτογραφία δεν είναι άνθρωπος της λίθινης εποχής, αλλά η συνταξιδιώτισσά μας Bea). Περισσότερο απ' τις απεικονίσεις μ' εντυπωσίασε όμως η συνάντησή μου μ' ένα ακόμα πολύ ζωντανό ζώο: Όταν έψαχνα σ' ένα λιβάδι το καλύτερο μέρος για φωτογραφίες, ένιωσα ξαφνικά μια ζεστή και ήσυχη αναπνοή στο σβέρκο μου. Ήταν το πιο συμπαθητικό βόδι που έχω συναντήσει στη ζωή μου...

Μετά πήγαμε στο ξενοδοχείο μας στο χωριό Las Terrazas, όπου μας σερβίρανε για δείπνο στον πανέμορφο κήπο όχι μόνο ωραίο φαγητό, αλλά και ζωντανή μουσική. Το „Guantanamera“ δεν έλειπε βέβαια.

20.12.12 Ξεκινήσαμε νωρίς γιατί η διαδρομή στους κήπους των ορχιδέων και στον καταρράκτη της Soroa ήταν μακριά. Στο πούλμαν ο Kai μας εξήγησε πάλι πολλά ενδιαφέροντα για την οικονομική κατάσταση της Κούβας, για το σχολικό σύστημα, κλπ. Τα θέματα ήταν πολύ ενδιαφέροντα, αλλά ήταν ακόμα νωρίς, η φωνή του ήταν ευχάριστη, καμπανιστή... κι έγινε αυτό.

Οι ορχιδέες ήταν πανέμορφες, ο καταρράκτης απότομος, μάθαμε πολλά ενδιαφέροντα και είδαμε πολλά θαυμάσια

και μετά συνεχίσαμε το ταξίδι μας και φάγαμε σ' ένα ωραίο εστιατόριο μ' ένα μεγάλο κήπο και πολλά ζώα. Πάλι είχαμε ωραία ζωντανή μουσική, καλό φαγητό - αρνάκι (νόστιμο, αλλά χωρίς αμφιβολία μοσχάρι) και μετά ρουλέτα μ' ένα ινδικό χοιρίδιο: Τοποθετούν το ινδικό χοιρίδιο σε μια σφαίρα και γύρω γύρω έχει μικρά σπιτάκια. Οι παίκτες στοιχηματίζουν σε ποιο σπιτάκι θα τρέξει το ινδικό χοιρίδιο. Όταν σταματάει η σφαίρα, το ινδικό χοιρίδιο πηδάει κάτω και τρέχει σ' ένα απ' τα σπιτάκια. Όποιος πέτυχε το σωστό σπιτάκι, παίρνει ένα μπουκάλι ρούμι.

Μετά το φαγητό πήγαμε στο χωριό Santa Clara, αυτή τη φορά στον αυτοκινητόδρομο. Στην Κούβα ο αυτοκινητόδρομος ανοίκει σε όλους και γι αυτό δεν ήταν μεγάλη έκπληξη για μας ότι είχε πολλά κάρα με άλογα, ποδήλατα κλπ., μερικά απ' αυτά μάλιστα σε αντίθετη διεύθυνση. Επισκεφτήκαμε το μανσωλείο του Che Guevara και μετά πήγαμε στο ξενοδοχείο La Granjita, όπου τακτοποιηθήκαμε σ' ένα σπιτάκι με συγκατοίκους (βατράχους) και μετά φάγαμε πολύ καλά στο εστιατόριο. Ύστερα είδαμε μια παράσταση με αφρικανικούς θρησκευτικούς χορούς. Η θρησκεία αυτή λέγεται Yoruba και μοιάζει με το Candomblé της Βραζιλίας: Αφρικανοί θεοί συνεργάζονται φιλικά με χριστιανούς άγιους.

21.12.12 Αρχίσαμε την ημέρα της συντέλειας του κόσμου με την επίσκεψη του μουσείου του Che Guevara. Γελάσαμε λίγο για την Bea, γιατί όταν είδε το σκουφί και την τσαντούλα της συναγωνίστριας του Che, Tanja Bunke, νόμισε ότι ήταν τα πράγματα του Che και φώναξε: „TETOIA φορούσε αυτός,“

Διαδρομή στην κοιλάδα των ζαχαροκάλαμων. Επισκεφτήκαμε ένα εργοστάσιο ζάχαρης που δε λειτουργεί πια και μάθαμε ότι προς το παρόν η Κούβα εισάγει ζάχαρη απ' την Κίνα, γιατί

τα περισσότερα εργοστάσια ζάχαρης έχουν κλείσει. Ευτυχώς η κυβέρνηση κατάλαβε “ήδη” ότι αυτό δε γίνεται και αρχίζει σιγά σιγά να ανακαινίζει τα εργοστάσια. Συνεχίσαμε το ταξίδι μας, περάσαμε απ' το Sancti Spiritus και το απόγευμα φτάσαμε στην πόλη Trinidad, όπου δοκιμάσαμε νόστιμη canchanchara (ρούμι, χυμός λεμόνι, πάγος και μέλι) και ακούσαμε μια παράσταση με ταμπούρλα.

Πήγαμε για ψώνια στην αγορά της Trinidad και είχε πάρα πολλά ωραία πράγματα... Η Bea πήρε ένα πανέμορφο τραπεζομάντιλο για 12 πέσος, και λίγο αργότερα ο άνδρας της ο Manfred προσπάθησε να το ξαναπουλήσει για 15 πέσος. Αυτό ενοχλούσε λίγο τους Κουβανούς εμπόρους, αλλά και την Bea ...

Το βράδυ ο Manfred διηγήθηκε στον οδηγό μας το Yira για τη δύσκολη ζωή του και για τη σκληρή παιδική ηλικία του κι εμένα μ' άρεσε πολύ να μεταφράζω: Είπε ότι μεγάλωσε στην Guyana και κανένας δεν τον αγαπούσε. Τα άλλα παιδιά δεν ήθελαν να παίζουν μαζί του και η μητέρα του του έβαζε κόκκαλα στη τσέπη για να τον συμπαθήσουν τουλάχιστον τα σκυλιά. Όταν έπρεπε να ξανακάνει για τρίτη φορά την πρώτη τάξη του δημοτικού, ο δάσκαλός του αυτοκτόνησε. Ο Yira εντυπωσιάστηκε πολύ, δεν τον πίστεψε όμως! Είχε την υποψία ότι οι ιστορίες αυτές ήταν οι συνέπειες του canchanchara...

Η Trinidad.

22.12.12 Η ημέρα μετά τη συντέλεια του κόσμου. Πρωινό στην παραλία της Trinidad. Το βράδυ είχαμε κάνει ξενύχτι με τους συνταξιδιώτες μας και γι αυτό κοιμηθήκαμε παραπάνω και χάσαμε το πρωινό στο ξενοδοχείο. Ευτυχώς, γιατί το πρωινό στην παραλία ήταν το “κάτι άλλο”: Μια πίτσα γεμάτη λάδι και σκόρδο και μια μπίρα. Τόσο ωραίο πρωινό ΔΕΝ ΕΧΟΥΜΕ ΞΑΝΑΦΑΕΙ ΣΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ! Λίγο αργότερα ήρθε ένας έμπορος που μας πούλησε μια καρύδα και το στομάχι μας έφτιαξε πάλι. Μετά απολαμβάναμε την παραλία: Κάναμε μπάνια στη θάλασσα, κάναμε λίγη ηλιοθεραπεία και διαβάζαμε. (Στο Santa Clara είχα πάρει το κλασικό έργο της Κούβας με τίτλο „Cecilia Valdés“ του Cirilo Villaverde και μου έκανε εντύπωση ότι το βιβλίο αυτό που γράφτηκε το 1850, είναι ακόμα επίκαιρο. Ο συγγραφέας ήταν τότε πεπεισμένος ότι ο ρατσισμός θα εξαφανιζόταν 20 ή 30 αργότερα, πράγμα που περιμένουμε ακόμα...).

23.12.12 Πήγαμε στο μουσείο της πόλης Trinidad, που χθες δεν ήταν ανοιχτό. Και σήμερα ήταν κλειστό. Ξεκινήσαμε λοιπόν προς Camagüey και κάναμε μεσημεριανό διάλειμμα στο Ciego del Avila. Είχε ωραίο κουβανέζικο φαγητό: Μανιόκα με κρέας ή κοτόπουλο και ρύζι με φασόλια. Μας έκανε εντύπωση ότι ήμασταν ήδη 6 ημέρες στην Κούβα και ακόμα δεν είχαμε δει καμία διαφήμιση, κανένα McDonald's και δεν είχαμε ακούσει ούτε ένα χριστουγεννιάτικο τραγούδι. Τι ξεκούραση για τα μάτια, τα αφτιά και την ψυχή! Αντί γι αυτό στα ξενοδοχεία είδαμε παράξενα πράγματα στην τηλεόραση, Π.Χ. κινέζικες ειδήσεις με ισπανικούς υποτίτλους. Παρατηρούσαμε επίσης ότι δούλευε σαν ταξί κάθε πράγμα που κινούσε κάπως: Φορτηγά με κοσμοπλημμύρα στις καρότσες, άμαξες, ρίκσας, τα πιο μοντέρνα μοντέλα μοσκβίτς, κλπ.

Στην Camagüey νοικιάσαμε ρίκσας και πήγαμε μια πολύ ντροπιαστική βόλτα: Ένα ολόκληρο γκρουπ τουριστών κουστωδία σε ρίκσας, ντροπή!

Η Camagüey είναι μια πανέμορφη μικρή πόλη, ορίστε λίγες φωτογραφίες.

Το βράδυ πήγαμε μ' έναν ντόπιο, ο οποίος ήταν δάσκαλος για σκάκι σ' ένα δημοτικό σχολείο, και με λίγους συνταξιδιώτες στο καλύτερο μπαράκι για mojito της πόλης. Αυτό ήταν καλό για όλους μας γιατί εμείς ήπιαμε πολύ νόστιμο mojito και ο ντόπιος είχε ευκαιρία να εξασκείται στα πολύ καλά γερμανικά του.

24.12.12 Ξεκινήσαμε για το Bayamo και το Santiago de Cuba. Στο πούλμαν ο Kai μας βασάνιζε μ' ένα CD του Nat King Cole, ο οποίος τραγουδούσε λατινοαμερικανικά τραγούδια με αμερικάνικη προφορά. Φρίκη! Αλλά ακόμα και αυτό μας άρεσε καλύτερα απ' τα χριστουγεννιάτικα τραγούδια που ευτυχώς δεν ακουγόταν καθόλου, ούτε στις 25 Δεκέμβρη!

Στη Las Tunas κάναμε διάλειμμα για μεσημεριανό και για κάτι ακόμα πιο ωραίο: Απέκτησα ένα μπλουζάκι με κεντημένο Che Guevara! Επί τέλους κι εγώ! Στο πούλμαν ο Ralf φόρεσε ένα σκουφί του Άγιου Βασίλη και είχαμε για λίγο καιρό χριστουγεννιάτικη ατμόσφαιρα.

Δεν ξέρουμε γιατί στο Bayamo ο Kai μας πήγε σε μια “παράσταση”, στην οποία μια “ψυχαγωγός” που φώναζε σαν τρελή προσπαθούσε να μας αναγκάσει να χορέψουμε σάλσα και να μας πείσει να αγοράσουμε ένα CD („ΕΚΠΛΗΞΗ! Στο CD αυτό είναι τα αυτόγραφα όλων των τεσσάρων μουσικών. ΕΚΠΛΗΞΗ!“). Οι 4 μουσικοί έπαιζαν αρκετά καλά το

Συνεχίσαμε το ταξίδι μας για το Santiago, και το μεσημέρι φάγαμε σ' ένα σοσιαλιστικό ενιαίο εστιατόριο με μια σοσιαλιστική ενιαία σερβιτόρα με ατομικό χτένισμα και πολύ κέφι, και όχι μόνο αυτό, είχαμε και ζωντανή μουσική: Ένα συγκρότημα μας έπαιξε „Marina, Marina“ και “Τα Παιδιά του Πειραιά“. Επί τέλους ελληνική μουσική, αυτό μας έλειπε στην Κούβα!

25.12.12 Βόλτα στο Santiago. Πρώτα επισκεφτήκαμε το στρατόπεδο Moncada, όπου ο Kai έπρεπε να μεταφράσει τις πληροφορίες του Κουβανού ξεναγού, ο οποίος μιλούσε με απίστευτη ταχύτητα, χωρίς καμία διακοπή. Μετά ο Kai ήταν εξαντλημένος κι εμείς πολύ καλά πληροφορημένοι για την κουβανέζικη επανάσταση. Μετά πήγαμε στο μουσείο της πειρατείας στο κάστρο Castillo del Morro San Pedro de la Roca. Εκεί μάθαμε τις διαφορές μεταξύ „piratas“, „corsarios“, „bucaneros“ και „filibusteros“ και πήγαμε βόλτα στα τείχη του κάστρου, με πανέμορφη θέα στον κόλπο του Santiago.

Μετά απ' ένα πολύ ωραίο μεσημεριανό στο κάστρο (πάλι με πανέμορφη θέα) πήγαμε στο κέντρο του Santiago κι επισκεφτήκαμε το σπίτι των τραγουδιστών, „la casa de la trova“. Εκεί η υπέροχη τραγουδίστρια Xiomara Vidal τραγούδησε για μας παραδοσιακά κουβανέζικα τραγούδια. Ήταν θαυμάσιο!

26.12.12 Πήγαμε στο Holguín, όπου αφήσαμε το Hendrik και την Katja στο αεροδρόμιο και την Andrea, τον Mike, τη Ronja και το Ralf στο νοικιασμένο αυτοκίνητό τους. Ο Hendrik και η Katja πήγαν κατευθείαν στη Φρανκφούρτη και οι άλλοι με το αυτοκίνητο στο Cienfuegos για να ξεκινήσουν από κει για ταξίδι με ιστιοφόρο. Εμείς και οι υπόλοιποι συνταξιδιώτες μας πήγαμε στα ξενοδοχεία μας στην Guardalavaca: Ο καπετάν Γιώργος κι εγώ στο Paradisus Río de Oro και οι άλλοι στο Brisas.

27.12.12 Παραλία, μπάνια, καταδύσεις με πολύχρωμα ψάρια και κοράλλια... Βράδυ: Σάλσα στην παραλία.

28.12.12 Καταδύσεις, καρύδες και ωραία ζωντανή μουσική στην παραλία (bolero και son cubano), αλλά δυστυχώς και επιθέσεις κουνουπιών που λέγονται jejenes. (Τα jejenes είναι μικροσκοπικά, μαύρα κουνούπια που σε αντίθεση με τα κανονικά κουνούπια, δουλεύουν όλη την ημέρα, πολύ εργατικοί, μπράβο τους! Πολύ τους άρεσε να τσιμπάνε τα πέλματά μας και

αυτό τσούυυυυυζει!!! Το βράδυ φάγαμε πολύ νόστιμες κουβανέζικες σπεσιαλιτέ και μετά ήπιαμε πολύ ωραία κοκτέιλ.

29.12.12 Βόλτα στην αγορά της Guardalavaca. Εκεί βρήκαμε και ένα ωραίο μπλουζάκι με κεντημένο Che Guevara για τον καπετάν Γιώργο.

Το βράδυ ακούσαμε ένα υπέροχο συγκρότημα a-cappella και μετά είδαμε ένα διασκεδαστικό μάγο. Η συμπαθητική σερβιτόρα μάς έφερε ένα πολύ καλό ρούμι 11 χρονών. Το κρύβουν στο μπαρ για ιδιαίτερους πελάτες, μας εξήγησαν αργότερα άλλοι τουρίστες που είχαν ξαναπάει στο ξενοδοχείο αυτό.

30.12.12 Παραλία, μπάνια, καταδύσεις, καινούργιες επιθέσεις από jejenes... Αρχίσαμε σιγά σιγά να ψάχνουμε τον ξεναγό μας το Maikel (αλήθεια, έτσι γράφεται), για να μάθουμε πότε θα μας πηγαίνανε στις 2 Ιανουαρίου στο αεροδρόμιο, αλλά ο Maikel δεν ερχόταν ποτέ στις ώρες επίσκεψης. Ρωτήσαμε στη ρεσεψιόν για το Maikel και αυτό διασκέδασε πολύ τους υπαλλήλους! „Έχει τόσες γκόμενες, δεν έχει καιρό για δουλειά“, μας είπε η κοπέλλα στη ρεσεψιόν και ο συνάδελφός της πρόσθεσε ότι ο Maikel είναι „bad boy“. Μας υποσχέθηκαν ότι θα τον έπαιρναν τηλέφωνο αν δεν ερχόταν την επόμενη μέρα.

31.12.12 Η μέρα άρχισε με „κακοκαιρία“, δηλαδή με σύννεφα στον ουρανό, κάτι πολύ ασυνήθιστο σ' αυτές τις διακοπές. Ευκαιρία λοιπόν να ψάξουμε το Maikel και να πάμε βόλτες στις ζώνες πρασίνου του ξενοδοχείου.

Ο άγγελος στο βράχο και η καρέκλα τηλεόρασης στο δωμάτιο μας ήταν τα πιο απίστευτα, αλλά όχι τα μοναδικά αριστουργήματα του ξενοδοχείου! ☺

Ας γυρίσουμε όμως στο Maikel μας. Δεν ήρθε ούτε σήμερα, βέβαια, και όλες οι προσπάθειες του προσωπικού να τον πάρουν τηλέφωνο ήταν μάταιες. Η αιτία: Βλέπε πιο πάνω. Το απόγευμα η υπάλληλος της ρεσεψιόν τον βρήκε και τότε της υποσχέθηκε ότι θα της

ξανατηλεφωνούσε σε 30 λεπτά, γιατί εκείνη τη στιγμή ήταν σ' ένα πούλμαν με τουρίστες. Επειδή είχαμε την υποψία ότι ήταν 30 "κουβανέζικα" λεπτά, προτιμήσαμε να ξαναφύγουμε. 3 ώρες αργότερα κάναμε και άλλη μια προσπάθεια και μάθαμε ότι ο Maikel είχε πάρει τηλέφωνο και είχε υποσχεθεί ότι την επόμενη μέρα ΘΑ ΕΡΧΟΤΑΝ ΟΠΩΣΔΗΠΟΤΕ και θα μας έψαχνε. Πότε περίπου; Το πρωί; Το βράδυ; – Με τόση ακρίβεια δεν το είπε, μας εξήγησε η υπάλληλος.

Στις 6 το απόγευμα πήγαμε με όλους τους άλλους Ευρωπαίους του ξενοδοχείου στο μουσικό μπαρ και γιορτάσαμε την ευρωπαϊκή Πρωτοχρονιά με σαμπάνια και σταφύλια, όπως στην Ισπανία. Οι υπάλληλοι ήθελαν να χορέψουμε σάλσα και γι αυτό πήγαμε στην πίστα, αλλά δε χορέψαμε, γιατί θα προτιμούσαμε ένα βαλς, και βαλς δεν είχε. Στις 7 είδαμε μια ορδή Άγγλων να μπαίνει στο μουσικό μπαρ...

Στο εστιατόριο γνωρίσαμε τη Heidi και το Berald από τη Γερμανία. Περάσαμε το ρεβεγιόν μαζί με αυτούς και με 2 Ελβετούς που την άλλη μέρα όμως δε μας γνώρισαν πια.

1.1.2013 Δεν είχε πια σύννεφα, αλλά δεν έκανε αρκετή ζέστη για καταδύσεις, κρίμα. Το ψωμί που είχαμε πάρει για τα ψάρια, το δώσαμε στα πουλιά, παρόλο που, σύμφωνα με τη σερβιτόρα, τα πουλιά προτιμούσαν πατάτες τηγανιτές. Ο Maikel πάλι δεν ήρθε, αλλά όταν γυρίσαμε το απόγευμα στο δωμάτιο μας, βρήκαμε ένα χαρτί μ' ένα μήνυμά του!!!! Μας έγραψε ότι ήταν ΑΡΡΩΣΤΟΣ όλες τις περασμένες μέρες... Το πιστεύουμε;

2.1.2013 Έβρεχε με το τουλούμι, πολύ κατάλληλος καιρός για να φύγουμε. Άλλη εξήγηση: Η Κούβα έκλαιγε για μας. Όταν της υποσχεθήκαμε όμως ότι του χρόνου θα ερχόμασταν ξανά, σταμάτησε αμέσως. Στο αεροδρόμιο ξοδέψαμε τα τελευταία πέσος μας για σουβενίρ, σάντουιτς και μπίρες. Δεν είχε ούτε χαρτοπετσέτες, ούτε μαχαιροπίρουνα, αλλά ο παππούς που ήταν ο σερβιτόρος μας, ήταν πολύ συμπαθητικός. Στο γυρισμό δεν είχε καθόλου προβλήματα και στις 3.1.13 το μεσημέρι φτάσαμε στη Βιέννη γεμάτοι εντυπώσεις και αναμνήσεις και είχαμε αμέσως ευκαιρία να τις διηγηθούμε, γιατί μας πήρε η πιο συμπαθητική ταξιτζού του κόσμου, η φίλη μας Βερένα.

Και αυτά είδαμε.

Αριστερά πάνω: Μια κυρία στο ρεβεγιόν είναι λίγο "overdressed". Δίπλα: Η σερβιτόρα μας η Yuliet, που μας εξήγησε ότι από το Ιούλιο μέχρι την Πρωτοχρονιά η οικογένειά της φροντίζει

και ταΐζει με αγάπη και στοργή ένα γουρούνι και στην 1η Ιανουαρίου το τρώνε χωρίς έλεος. Μετά κάνουν το ίδιο από το Ιανουάριο μέχρι τις 26 Ιουλίου, ημερομηνία που γιορτάζουν την επανάσταση. Τα τατουάζ του Peter δείχνουν ότι είναι φαν της Schalke. Αριστερά κάτω: Μια “πανέμορφη” γοργόνα. Στη μέση: Ένας κύριος πάει το κοκτέιλ του δια θαλάσσης στη θέση του στην παραλία. Κάτω στη μέση: Η María Elena, την οποία γνωρίσαμε στις 24.12.12 στο ξενοδοχείο Las Américas.

